

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 180. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167181109584/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

begribe et Ord af denne Samtale for end nu, forundrede mig over deres Snaf og som endelig nu indse, at saa vel Junfer Lars som Studenten maa have været begavede med en vortentst Mand, der gjorde, at de talte om Ting, som vare ridsommende, og som fort om nogen Tid skulde eksistere, hvortil jeg skulde formene, at de havde lige saa megen Udkomst som Professor Cramer, der ogsaa giver sig af med at svaare om tilkommende Ting*), men dog af Udmyghed talde sig selv som: wie bekannt, ein Saal unter den Profeten, „desen Lob nicht lüge thut“. hvilket her er en tilførelselig Sandhed, ligesom det ogsaa er upaatvibeligt, at hans Profeti er unødvendig, siden Waggejens og Kunghens Arbejder formodentlig ville holde sig ved deres eget Værd.

Eudnu kan jeg ikke forlade denne Materie, uden at jeg maa tilføje mine egne Anmærkninger over, hvad Professor Cramer siger i sin Fortælle Pag. 10: „Vielleicht giebt es in dem weiten Reich der dramatischen Geschichte — det skal vel hedde Heerey — kein zweytes Sujet, das einen so günstigen Stoff für die lyrische Schaubühne darbietet. Die Welt der Hecren, des Zaubers, der Chevalerie, in der die Begebenheiten

*) Se Fortællingen til Overførelsen Pag. 13.

være bekannt, ein Saal o f o, som besænder en Saal blandt Profeterne, hvis Lob ingen Bedne har. Fred Vudo Emilias Kunsten 1761—1817 komponerede Musikken til Waggejens „Solger Danst“ — Vielleicht giebt es o f o. Maalet gives der i den dramatiske Historie med fleckte Mye indt andet Sujet, der fremboder at saa heldigt Hæmme for den første Skueplads. He-Geentretts, Trolddømmens, Høderensens Verden, i hvilken Ligtens Handling foregaaer, de mangfoldige af allehaande Videnskabers voldsomme Scener, det er saa rigt paa de Vistigheder, det fremboder til Sang og Dans, som betænges af Handlingen selv og alle af Theatretredragten, den Dyndstøff af alle Slags, det indholder, maatte alt være vordt velkommen for et sa: velskift Døds som de Waggejens og begejste ham med sit vortste Talent til et Værd som det i sin Art erhaende, kan her har skruet sit Værd

des Gedichts vorgehen: die mannigfaltigen Scenen so mancherley Leidenschaft, an denen es reich ist; die Gelegenheiten, die es für Gesang, für einen Tanz, den hier die Handlung selbst, nicht bloß die Konvention des Theaters hervorbringt; das Augenblickstafel aller Gattung, das es enthält, müßte für einen so plastischen Kopf, wie Herrn Waggejens, äußerst willkommen seyn und, bei seinen poetischen Talenten, ihn zu einem Werke begreifen, wie dasjenige, welches er seiner Nation, einzig bis jetzt in seiner Art, geliefert hat.

Da arme Sandhed og Natur! hvad bliver der af dig, i Fald alt dette skal være sandt? Nej, Hr. Professor! lige urimelige He-Historier fordærve Smagen; dennes Fordærvelse odelagger Moraliteten, og naar den er odelagt, min Herre! saa misunder jeg Dem ikke den Verden, som De siden har at oversætte for. Jeg er vis paa, at Waggejens næste Arbejde vil vise, at man ikke behøver at tage sin Tilflugt til Urimelighed for at more et dansk Publikum. Han vil vist i den danske Historie finde et Sujet, som er hans Besti værdigt, og det vil han sikkert bearbejde med den Rationelhed, som man skulder den danske Historie; det er at sige: han vil blive Sandheden tro, og ikke lade Fiktionen tilfætte andet end smaa nødvendige Vizitater; thi Operaen følger Danst er ven Fabel, Fortælleren og Overførelsen maa sige, hvad de ville. Waggejens Fortælle viser, at han selv har indset Rigtigheden af denne Sætning, og hans Svag er os Værd for, at han for Eftertiden lader det naturlige være uden for sine dramatiske Arbejder. Kanste han derved vil lobe den Lykke at blive oversat af Professor Cramer; men for en dansk Digter er det aldrig noget Tab, ikke at blive oversat af en Mand, om hvem man, naar han endog skal bedømmes allermildest, i det mindste maa sige, at han ikke fortæller Danst.